

متن پرسش

سلام علیکم استاد: بنده مدتی است دچار این توهم شده‌ام که همه‌ی انسان‌ها بهشتی‌اند. آنهایی هم که به ظاهر اهل مراعات شرعی نیستند جاهل قاصر هستند زیرا هنوز توفیق الهی شامل حالشان نشده تا به مسیر بیایند، حتی داعشی‌های آدمکش را نیز جویری می‌بینم که برای رضای خدا خود را منفجر می‌کند. بخودم می‌گویم اگر از بچگی این جور از لحاظ روانی روی من هم کار کرده بودند من هم الان مانند آنان بودم. به خودم می‌گویم این بندگان خدا و انسان‌های به ظاهر غیرمذهبی و یا کسانی که در غرب غرق گناه هستند، هنوز طعم و لذت انس با خدا را نچشیده‌اند پس حرجی بر آنان نیست، بدبخت منم که به اندازه‌ی که می‌دانم عمل نمی‌کنم. خلاصه همه رو اهل نجات می‌بینم چون فکر می‌کنم هنوز یقظه و انتباه برای آنان روی نداده. استاد لطفا کمک کنید.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: قرآن می‌فرماید: «وَ إِذْ أَخَذَ رَبُّكَ مِنْ بَنِي آدَمَ مِنْ ظُهُورِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ وَ أَشْهَدَهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَىٰ شَهِدْنَا» [۱] خدا آن گاه که بنی آدم در پشت پدرانشان بودند از آنها اقرار به ربوبیتش گرفت و آنها تصدیق کردند و بلی گفتند. بدیهی است که این رویارویی و اخذ پیمان دلالت بر وجود انسان و ادراک او در نشئه‌های قبل از دنیا دارد. بنابراین هرکس با فطرت خود می‌تواند متوجه باشد چه کاری حق است و چه کاری باطل است و در واقع پیامبران متذکر همان چیزی هستند که فطرت انسان‌ها بر اساس آن سرشته شده است. قرآن در تذکری بسیار عمیق و عالمانه می‌فرماید: «فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَ لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ» [۲] پس به پا خیز و جهت خود را در جهت دین حنیف قرار ده که آن همان سرشت و فطرتی است که خداوند انسانها را بر اساس آن خلق نموده، این فطرت در بین انسانها یکسان است، این دین و راه پایداری است ولی اکثر مردم متوجه این موضوع نیستند. در نتیجه به زندگی خیالی و کارهای ناپایدار خود را مشغول می‌کنند و با پوچی و بی‌ثمری زندگی روبه‌رو می‌شوند. انسان باید به پا خیزد و جهتش را جهت پیامبران بزرگ قرار دهد. چون جهت آنها بر اساس دین خدایی است که سرشت آدمیان را نیز بر آن اساس سرشته‌اند. اینکه می‌گوید سرشت انسانی به دست خدا سرشته شده یعنی گرایش «جان» انسان به سوی خداست. به عبارت دیگر بنیان «جان» انسانها الهی است. پس کسی که به خدا رجوع کند به بنیان جان خودش رجوع کرده است و کسی که از خدا دور شود از «جان» خودش دور شده است. موفق باشید

[۱] (۱) - سوره ی اعراف، آیه ی ۱۷۲.

[۲] (۱) - سوره روم، آیه ۳۰.